RICHARD
SOBOTKA

SEN
O AMERICKÉM
SNU

RICHARD
SOBOTKA

SEN
O AMERICKÉM
SNU

2015

ZAR

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Richard Sobotka

SEN O AMERICKÉM SNU

POVÍDKY

Text © Richard Sobotka
E-mail: richard.sobotka42@gmail.com
Obálka: Jakub Sobotka
Sazba: Dušan Žárský
Korektura: autor
V elektronické podobě první vydání
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz
v roce 2015

ISBN: 978-80-86725-66-6

Jiskřivé ráno na Manhattanu

Projít se jiskřivým ránem po Manhattanu je náš společný sen, mne a mého lékaře, usednu v jeho ordinaci do bílé měkounké židle, spíš pohovky, v té by se to náramně marodilo, povalovat se v ní od rána do večera a od večera do rána, všemi obletován… vezmi si tabletu, už máš čas, co chceš k večeři, sedí se ti dobře, podložím ti záda polštářem… a zatím co bych mu vypočítával své skutečné i domnělé neduhy, on by se přes horní okraj monitoru počítače zahleděl do rána tam venku za oknem, pořád ještě jiskřivého, malounko zroseného, v každé slzičce rosy kousíček nočního spánku a zároveň už kousek jiskřivého slunce, to jsou ty nejkrásnější okamžiky, extrahované esence léčivých i obyčejných bylin ve vlahé povětrnosti, záplavy barev po lukách, brouzdat se stébly trav a plašit skřivany z posledního snového verše a nechat se máčet slzami noci až po kolena a možná až po pás… a on mne neposlouchal, mé neduhy mu byly v té chvíli lhostejné… pořád se ještě brouzdal těmi lukami a okrajem lesa a možná si při tom hvízdal, možná zanotoval rozpustilou písničku o nedospaném ránu a zvednuté sukničce a bílé nožce… možná se chtěl v té chvíli jiskřivého rána procházet po Manhattanu, je to takový náš společný sen, i když jsme o něm nikdy spolu nemluvili, prostě se jednou ráno za jiskřivého dne projít po Manhattanu…

Už jsem probíral potřetí totéž kolo svých nemocí a neduhů a on si pořád ještě kdesi v lukách máčel nohavice ranní rosou nebo se kochal procházkou po Manhattanu, až teprve surový vpád zdravotní sestry do ordinace – dáte si kafíčko, jako obvykle, pane doktore…? pak hned omluvy: promiňte, netušila jsem, že už máte pacienta… jako by nevěděla, že přátelé procházek jiskrným ránem po Manhattanu nevstupují do ordinace čekárnou, ale po malém zaklepání rovnou zadními dveřmi… kafe by bodlo, řekl lékař sestře a konečně se odpoutal od jiskření za oknem ordinace… kde jsme to skončili, aha, dáme tablety na povzbuzení, vitamínová cukrátka… a už ťukal do klávesnice počítače a mačkal tlačítka a tiskárna vyplázla recept na sladké dražé, kterých už mám doma půl almary… jakpak to, pane doktore, děláte, pacienti vás trápí, každý jinou nemocí, jednoho bolí koleno, dalšího žaludek, játra, ledviny, revma, chřipajzna, nebo někomu přeskočilo a vy musíte všem těm nemocem odolat, žádné se nesmíte poddat, pořád musíte být fit pro každého dalšího pacienta, jak vy to, pane doktore, děláte, že jste den co den po náporu tolika nemocí pořád zdravý… a on se pokaždé jen usměje, to už sestřička položí na stůl kafíčko… jak dnes máme nabouchanou ordinaci, zeptá se on… jako obvykle, pane doktore, dostane odpověď… já už se odpovědi nedočkám, poděkuju a už se poroučím, abych nezdržoval, odcházím zadními dveřmi, aby pacienti v čekárně neremcali, že předbíhám, a myslím na to, že není nadto mít za přítele dobrého doktora…

A takto jiskrným ránem čas od času jdu za svým lékařem, když zatoužím po procházce po Manhattanu, kráčím chodníkem tou dlouhou ulicí pod zelenými stromy, procházím světlými a tmavými pruhy jak si slunce po ránu hraje, dýchám zhluboka svěží vzduch, učím se zpaměti všechny neduhy a nemoci, kterými chci svého lékaře překvapit tentokrát, málem si hvízdám, málem poskakuji nejprve na jedné a pak na druhé noze, cpu ruce do kapes, prudkým pohybem hlavy odhazuji kštici kadeří s čela, za každou dívkou se ohlédnu, letos jim to náramně sluší v těch krátkých sukénkách a také jak se ladně nosí na těch vysokých šteklících, a ony vědí, že se za nimi ohlížím a dělá jim to zjevně dobře, ale žádná z nich se neohlédne… tak jdu tím ránem, učím se zpaměti nejnovější nemoci pro svého lékaře a málem si při tom zpívám a tančím…

Paoli stál na protější straně křižovatky, známe se bůhví kolik už let, má zlaté ručičky, drát jimi dokáže šikovně ohnout a natvarovat, šroubek zašroubovat, matku přitáhnout, i jinak se činí, otec čtyř dětí, páté je na cestě… co máš s nohou, obhlížím jeho kulhání, opírá se o berličku… ále, spadl mi kus železa na nohu, povídá Paoli a spouští ságu svých chorob, jak si ho podávají po posudkových i odborných lékařích, chce z toho vyrazit chorobu z povolání, ale ty bestie to ne a ne pochopit, možná to chápou, ale je noha nebolí, oni nechramkají, je nebolí celé tělo, oni nejsou lautr na umření… nebo čekají na všimné… a Paoli si zapálil další cigaretu, třetí za tu chvíli, kdy jsme spolu stáli na tom chodníku… už člověče nevím, co mám dělat, svěřuje se…

trochu změň životní styl, radím poučen stohy magazínů a lékařských brožur ze kterých pokaždé přečtu jen nadpis, co také víc, proč ničit oči luštěním drobných písmen, správně volený nadpis obsáhne vše… prostě přestaň kouřit, povídám… a Paoli na to: těch pár cigaret… alespoň jednou týdně běž na delší procházku… s tou bolavou nohou? málem si Paoli klepe na čelo, a chodím po obchodech, když ta moje potřebuje nakoupit mléko a rohlíky… začni cvičit, radím… dyť nemůžu ani pořádně natáhnout ruku… uprav životosprávu… co si v jídle navybírám: bolí mne žaludek, játra, ledviny, srdce mi chvílemi vynechává… nechtěl jsem pokračovat, jistě má krvavou moč, poruchu dýchání, vysoký tlak, diabetes, zahleněné průdušky, kdyby se řízl tak z něj poteče krev černá jako zasviněná uhelným mourem, pajšl na hadry, možná skrz naskrz prolezlý rakovinou, napůl slepý a možná už ani nedoslýchá… sakra je to pořád ještě docela mladý chlap, ale jet v té chvíli kolem funebráci, požádám je o rakev a položím ho do ní…

Tak špatně se mi najednou šlo k mému lékaři, hlava se mi motala, sotva jsem se držel na nohou… slunce má nějakou divnou barvu a namísto ozónu páchnoucí kanály… teď se pro změnu za mnou ohlížejí holčiny, stařec nad hrobem, vidím jim na očích… sotva se posledními silami doškrábu ke svému lékaři a úplně zapomenu klepnout na zadní dveře, sedám do přeplněné ordinace, rovnou mezi pacienty… a sestřička, když jde sbírat kartičky zdravotní pojišťovny, jen o mne zavadí pohledem, úplně se zděsí, co se vám, proboha… pojďte rychle… a už mne bere za paži, podpírá…

máme tady naléháka, pane doktore, neměla bych rovnou zavolat sanitu…

Lékař odsunul šálek kávy, ze které sotva usrkl, utrhl oči od jiskřivého rána tam venku za oknem, trochu zroseného kapičkami rosy, přestal se brouzdat po rozkvetlých lukách a okrajem lesa, viditelně nerad se utrhl od všech těch rozkoší… tak copak vás trápí tentokrát, obrátil se konečně… sedím v měkounkém pohodlném křesílku, v tom by se i dobře umíralo, zaboha si nemohu vzpomenout na jedinou z nemocí, které jsem se cestou do ordinace bifloval… ani jsem nepotřeboval promluvit, lékař jediným pohledem zhodnotil můj zdravotní stav… dáme něco na povzbuzení, ťukal do computeru recept na vitamínové tablety, kterých mám doma plnou almaru, otevřu dveře, sypou se rovnou na podlahu, vyhodit do popelnice je mi jich líto, slepice v paneláku pěstovat nemohu, že bych jim přilepšil… a možná by to chtělo malounko pozměnit životní styl, radí lékař, třeba si vyrazit, možná někam dál…

A oba víme, náš společný sen, třebaže jsme o něm nikdy nehovořili, procházka svěžím ránem po Manhattanu…

Jděte raději tuhle dveřmi, ukazuje lékař na zadní východ z ordinace… i sestřička vidí, že sanitky nebude zapotřebí… lékař jediným douškem vysrkne celý šálek kávy… jak jsme dnes na tom, sestři, zeptá se… marodů málem až po střechu, pane doktore… tak pošlete prvního, ať to odsýpá, řekne lékař a ještě koutkem oka se otře o jiskření za oknem…

Pro jistotu se k domovu vracím bočními uličkami, už jsem si zamarodil dost a potkat ještě nějakého kripla, asi

bych to nepřežil… a je mi zase do zpěvu a do skoku… a pak mi napadne, jakpak to ten doktor dělá, denně mu proleze ordinací tolik nemocí a žádná se ho netkne… a vzpomenu si na Manhattan, projít se tak po něm… ale jen krátce si na něj vzpomenu…

U Tiffanyho se ještě nevečeřelo

Den už byl takový… když tahle honorace vyrazí do ulic, houfují se jako havrani na sotva vzrostlém osení a štěbetají při tom jako vrabci: unikátní, originální, mimořádné, velmi vkusné, tohle by nadchlo Rubense, a což Picasso, ten nedokázal namalovat takhle kombinovanou a poskládanou ženu – samé drby… pánové s neskrývaným zájmem obhlížejí mini mini, také maxi maxi, ale rozstříhané hned v několika pruzích až po ona místa, jako by se jimi přehnala větrná smršť nebo se dotyčná musela při spásném útěku (či nadhánění kořisti) prodrat trnitým houštím… rozkošné, vykřikovali zástupci samčí populace, zatím co dámy neokázale věnovaly pozornost výloze klenotnictví… cožpak prsteny, zlatem měly olepeny všechny prsty na obou rukou, při vhodně prostříhané obuvi prosakoval žlutý kov i u prstů na nohou, teď byly v módě drahé kameny, dámy s vytříbeným vkusem zavěšovaly diamant přesně do středu dekolté, do míst kde začíná řečiště mužských slastí, kdežto dámy s vkusem jemně vytříbeným zavěšovaly diamant do míst intimních položených níže, kde jeho zajiskření bylo možné spatřit při vhodném zafouknutí větru do nadrásaného oděvu, ale především byly v těch místech objevovány za nocí rozkoší chlípnými muži obdivnými výkřiky o la la, apartní, tohle by nevymyslela ani Mona Lisa, Madam Pompadour byla jen taková cuchta a dáma s kaméliemi jen takový póvl, podlahový hadr střídavé kvality…

Ta výloha klenotnictví zářila zejména večer, jiskřila, až oči přecházely, ale zářila také během dne, jako by uvnitř tam kdesi bylo zavěšeno neviditelné slunce a vzbuzovalo sršení blesků a ty se vpalovaly do srdcí všech dam a nechávaly nesmazatelné stopy na jejich těle a zejména na duši…

Také Bea zde měla pravidelnou zastávku, ať procházela ulicí sama, nebo ji doprovázel Didi, němě civěla na tu krásu veškerého světa, která se dokázala vtěsnat do výlohy jediného klenotnictví… Didi nepromluvil, uměl listovat v ženských srdcích a nepotkal žádné, které by se nechtělo stát pokladnicí vrchovatě zaplněnou drahými kovy a drahými kameny, mít zlatou vanu, osázenou diamanty a koupat se v tekutém stříbře, což byl sen všech žen… a šli mlčky dál, každý trochu jinak obolavělý, notný kus cesty za sebou táhli smutek jako šedivý závoj, Bea si letmo prohlížela svou postavu v zrcadlení výloh, a Didi lapal ty její pohledy… mohlo by to být lepší, mysleli si oba, čím dál nákladnější opakované každoroční zmlazovací kůry zabíraly čím dál méně, jen když se v pozdním večeru konečně zhaslo, přicházelo zdání, jako že je všechno jako dřív, ale to znepokojení, že Didi se nechá okouzlit svěžejší křivkou stehen pod lemem kraťoučké sukně bylo aktuálnější čím dál víc… pravda, i jemu za těch pár let přibylo vrásek, ale zkrásněl jimi, zmužněl, a byl teď zkušenější, zdálo se jí… nemohla nevidět jak jej sjíždějí nenasycené oči osamělých samiček na lovu, utrhnout pár let života přece stojí zato, ale co pak, však se uvidí…

Znovu stáli před výlohou s cennostmi, která zářila ať bylo zhasnuto nebo rozsvíceno… Bea připomínala ve vynošeném baloňáku ošoupaného havrana, Didi postával tři kroky stranou, jako by k ní patřil i nepatřil a Bea se i v téhle bezvýchodné situaci zoufale snažila vybudovat most přes rozevírající se propast… hrozně se mi líbí, co říkáš, obrátila se na spolunocležníka čím dál kratších a čím dál méně horkých nocí, pořád to mám na očích… a postupovali dál, ale ta touha v ní zůstávala… něco by to prostě chtělo, zase být obhlížena, okukována ze všech stran, nadbíhána, žádoucí, být účastnicí těch letmých nehod, které nechávaly přeskočit zkušební jiskru a která následně zapálí požár… naposledy jí podobnou nehodu způsobil před pěti lety právě Didi, nebo už to je šest let, nevěděla, a teď zase najednou prostě netušila co to je láska, přitom věc tak jednoduchá, ze všech existujících zákonů zákon řazený na prvé místo, holá věta paragrafu bez jakýchkoliv dodatků… tak o chvíli míjeli tržnici s věcmi málo potřebnými nebo vůbec ne, tam se u jednoho stánku shýbla pro puntíkovaný hrníček, po tomhle toužím, vzdychla jakoby vyprahlá tou žízní na troud… obyčejný hrníček s bílým podkladem a červenými puntíky…

Společnost se už blížila k restaurantu Café de Paris… na pořadu byla dekadence, abstrakce, moderna, secese a imprese… imprese – úder světla a barev může spasit svět, nebo snad exprese, brutální útok na samou podstatu… a rošťák podvečerní vítr nedbal vznešených slov a drze foukl do střiže jedné z dam a poodhalil to, co bylo prezen-

továno jako oděv, drze ukázal ty úsporné šňůrky do kterých byla vespod oděna a vpředu jí na exponovaném místě zrádně zajiskřil diamant velký snad jako palec u nohy… o la la, ozval se obdivný výkřik… pak kdosi surově poznamenal: mám hlad… načež vstoupili do restaurantu a livrejovaný vrátný, celý ve zlatě, jim úslužně otevíral dveře…

Noc v New Yorku

Sál lehce zašuměl, když předsedající vyslovil básníkovo jméno, všechny oči se k němu rázem otočily, pomalu se zvedal, jako ve snu, vlastně všechno to bylo jako sen, i když byl předem upozorněn, že cenu dostane právě on, to pro případ, aby to s ním třeba při předávání neseklo… přece byl překvapený, tolikrát si s ním život zahrál, že až do poslední chvíle nevěřil, že je to pravda, ale byla to pravda, teď přišla jeho chvíle… pomalu se zvedal a zároveň s ním jako by se z té tvrdé židle zvedala všechna ta léta mladého básníka, opilého životem, léta perzekucí, protože v jedné básni neuváženě vyslovil jeden verš, který se dal vyložit i jinak a vztáhnout na vysoce postavené, léta exilu, kdy nežil, ale živořil, střádal verš k verši jako šafrán bez naděje, že jím ještě kdy vůbec bude moct okořenit něčí život, pak konečně návrat… sopečný gejzír dlouho utajovaných veršů rychle plnil jednu sbírkou za druhou, a nevadilo, že zůstávaly ležet, i když odborníky vysoce ceněny, však přijde čas a lůza se probudí a také pochopí… a teď, přece jen poněkud zaskočen, ztrémován, najednou plný nejistoty kráčí na nejistých nohou před zraky celého sálu pro cenu za celoživotní básnické dílo… upřímné blahopřání, tiskne předsedající upocenou dlaň, předává obálku, taková malá pozornost, pak ohromná kytice a po odeznění fanfár recepce…

Byl jste okouzlující, mistře, pozvedla už poněkud od-

kvetlá, ale pořád ještě čilá dáma skleničku se šampusem, pak mistra vzala jemně za loket, ráda bych vás měla na chvíli jen pro sebe, když dovolíte, odvedla básníka na balkón, svěží vzduch, květiny, výhled do francouzského parku, fontána chrlila stříbrné vodní pruty a nechala je padat v podobě průzračných perel zpět mezi kulaté listy a bílé květy leknínu, zelená, žlutá a růžová plocha a nad tím vším modrá obloha… abyste rozuměl, mistře, abyste porozuměl správně a nevyložil si nakonec všechno nějak zle, jako zneužití situace, tedy chápete… a dáma se malounko zapýřila… možná vám bude připadat má prosba absurdní, ale moc ráda bych chtěla mít s vámi dítě… můj lékař tvrdí, že věkem ještě odpovídám daným možnostem, takže by vše bylo bez jakéhokoliv rizika… chápete… všechno jsem prověřila… chci totiž inteligentní dítě, básníka vašeho formátu, případně i básnířku, kdyby se ta věc nějak zvrtla… možná namítnete, že už nějaké děti mám, což je pravda, odrostlé, samostatné, žel jaksi nesplnily očekávání… manžel sice zastává jistou vysokou funkci, ale dopracoval se k ní celý upachtěný a víc dřinou, než inteligencí, ani žádné z dětí nesplňuje – jak bych to řekla, přiměřenou kvalitu, nejchytřejší z nich zakotvil jako středoškolský učitel, tělocvik a zeměpis, a k tomu, jistě chápete, víc potřebuje svaly než IQ, druhý se stal obchodním zástupcem jakési firmy, potácející se neustále na pokraji krachu, a naše malá, jak říkáme dcerce, jen taková domácí puťka, ví jak zasmažit jíšku, jak uvařit vejce natvrdo, ovládá technologii přípravy jídel ve všech směrech, ale verš za celý svůj dosavadní život nenapsala

ani jeden… chápete… trochu jsem si prověřila manželovu minulost a žádný div, že má takové zaostalé potomstvo, když jeho otec byl skladníkem a matka v domácnosti, pak není divu, že plodí děti na hranici imbecilie… chápete, mistře, jistě mou touhu, vše absolutně sekret, diskrétnost zaručena… abyste mi dobře rozuměl, nemám v žádném případě zájem, aby mi nějaký medicinman vpravil do vagíny pár kapek vašeho sperma, případně pokus opakoval, kdyby to napoprvé nevyšlo, záměna je nasnadě, jak jistě chápete, já chci mít jistotu… ach, nemusíte se obávat, i ve vašem věku lze pořád ještě uronit životaschopnou slzu a doručit ji osobně přímo na místo určení, diskrétnost zaručena, manžel odjíždí na týden služebně do jižní Ameriky, chata na břehu jezera ve stinném zákoutí je nám k dispozici, mám zjištěny své nejpříhodnější dny, vše je absolutně bez rizika, chci říct i zdravotně, a to i ve vašem případě, jak jsem se informovala, mistře… vyzvednu vás tento pátek o šesté večer před hlavním nádražím a ve středu týdne následujícího vás v pořádku vrátím rodině, které svou nepřítomnost zdůvodníte malou lží, což jistě snadno svedete… myslete na malého génia, mistře, na básníka světového formátu… chci prokázat lidstvu tuto službu, jistě se přidáte… je totiž strašné být neustále obklopena samými blbci… jak jistě chápete…

Až po odvedeném výkonu… a nebylo prý to zase až tak špatné, jak si mistr poeta sám pro sebe opakoval, strava velmi chutná, dostatek vína, člunkování na jezeře, po celý čas hovořili jen o poezii, aby se, jak bylo naznačeno, naklo-

novala rovnou do genů zárodku už od prvého okamžiku, procházky – jen té televize mohlo být večer na úkor jiných povinností více… až pak, po skončení služby národu, měl mistr čas naložit s odměnou, získanou za celoživotní básnické dílo… proč to zapírat, byl tou sumičkou příjemně překvapený, dva roky bezstarostného života, nebo doživotní slušné přilepšení, mohl si vybrat… a to i po zaplacení daní ve výši dvaceti procent… vybral si alternativu třetí, uloží celou tu sumičku, okleštěnou pouze o daně, na vysoký úrok do jistého peněžního ústavu, při dvaceti procentech mu to hodí docela slušnou roční apanáž, aniž bude muset sáhnout na základní kapitál… nikdy se příliš nevyznal v kouzlení peněz, ale toto mávnutí proutku se mu dokonale povedlo…

Hýčkán štěstěnou si připomněl kterýsi dávný večer, kdy s vindrou v kapse a s beznadějí v duši brouzdal celou noc New Yorkem a tam kdesi na předměstí jej nad ránem okradli o to poslední, když zadřímal opřený o popelnici, ale to už je historie… teď na sklonku života žil konečně v růžové přítomnosti… pak přišla zvěst, že jistá dáma, žena vysoce postaveného muže, i přes poměrně vysoký věk porodila dítě, byl to chlapec… a vzápětí další zpráva, že peněžní ústav, kam básník uložil odměnu za celoživotní básnické dílo, zkrachoval, majitelé zmizeli neznámo kam i s penězi a klienti už nikdy neuviděli ze svých vkladů ani korunu… já blbec, tloukl se básník do čela a rval si poslední vlasy, já idiot…

A pak se ještě proslechlo, že to dítě, které se v pozdním věku nečekaně narodilo jedné dámě vysoce postaveného muže, je dementní…

Pan Rothschild se už nevrátí

Noc byla vlahá a obtékala monumentální sloupy bankovní instituce bezstarostně, mohutný lev nad průčelím okázale prezentoval to podstatné, jako by právě on svou potencí garantoval prosperitu klientů, kdežto lepé děvy, které ten masivní kamenný překlad podpíraly křehkýma rukama, až jim lehounký šat sklouzl s ňader, jen cudně klonily hlavu, jako by vše podstatné už bylo uděláno a teď prostí střádalové sbírali do klínů plody jejich práce… ach, země hojnosti, země zurčících potůčků a bzučících včel… mléko a strdí za ta tisíciletí už vyhloubila řečiště, slunce jen zapadne, už se spěšně vrací, jen nepropást nic z těch rozkoší, rozšafné chlapy a rozverné dívky… kolik generací předků muselo skrápět potem kamenitou zem, než mohl vyrůst takový bankovní dům se lvem a s lepými děvami, který by i newyorští bankéři záviděli…

Tam v tom zákoutí, kam už světlo pouliční lampy nedosáhlo, skryti před zraky občasné policejní hlídky, která se tu a tam projela volným tempem ulicí, v tom místě, kde bylo jako v pokojíčku, našla si pro tuto vlahou noc útulek milenecká dvojice… nemůže být lepší místo pro lásku, než v blízkosti milionů, či snad dokonce miliard… je to vzrušující svět, i bezpečnostní čidla zůstala diskrétně mlčet a jen hrdličky, které až dosud vždy pod ochranou ocasatého lva tady svorně a v poklidu žily, hnízdily a plodily další hrdličky, teď poplašeně burcovaly noc, že se tady děje něco

nezvyklého, nepřístojného, snad i mravnostně nepřijatelného… a spěšně zaléhávaly nedospělá mláďata a křídly jim překrývala oči, aby neutrpěly mravní úhonu… taková to byla noc… zvláštní, neklidná, neobvyklá, možná i nebezpečná…

Kolem druhé obvykle jen bezdomovci tudy šátrají, jestli snad někomu z mohovitějších nevypadla při pěchování peněžní sumy do kapes na dlažbu nějaká mince, čuchají kolem odpadkových košů a kontejnerů a popelnic jako mlsní a hladoví psi, byl to časově náročný úkol, probrat kdejaký odpad, než začnou ulicemi šmejdit ti mrchožrouti popeláři a vyvážet všechny ty poklady kamsi za město do rokle, kde nakonec skončí veškerý lidský blahobyt v podobě vyhozených matrací, obnošených kabátů, potrhaných svetrů, sešmajdaných střevíců, popraskaných kamínek na tuhá paliva, nefungujících fritovacích hrnců, nechladících chladniček, ustřižených knoflíků, nevypraného spodního prádla, proděravělých peněženek, paruk, vypotřebovaných šminků, neplatných bankovek, použitých krátkých palných zbraní i nožů od krve, potrhaných spodniček, plastových lahví, opotřebovaných holicích strojků… najít ty poklady včas ještě před odvozem byl málem nadlidský výkon, ale i když se zadařilo, beztak zpřetrhané spaní neposloužilo zdraví… v lepším případě kašel, průdušky, ale také žaludeční vředy, oběhové vady cévního systému a už se nejednou stalo, městská márnice je toho svědkem, že našli zcepenělého tuláka s hlavou v kontejneru… o takových věcech se mlčí, jako o nevěře, jako o zpronevěře, poškodilo by to

dobré jméno, odradilo klientelu, to si žádná solidní instituce nemůže dovolit… jako když najdou mrtvého potkana, šup s ním pryč, hlavně diskrétně… somrák už pročmuchal kdejaké zákoutí, také sloupy bankovního ústavu, paty lepých děv, které křehkýma rukama podpíraly kamenný překlad s dobře vyvinutým lvem, symbolem síly, mohutnosti, prozíravosti, kuráže, nebojácnosti, odvahy, prosperity… co padlo somrákovi do tlap všechno posbíral do hadrového pytle a přihrbený se podél zdí ploužil pryč… v dálce už začínali rachotit s tím svým zasmraděným vozem popeláři… a nějací lidé si přivstali, sotva se začalo rozednívat…

Každý den přichází cudně, všimli jste si zajisté, takové mrkáníčko, takový šedý příkrov, který se až o hodinu později promění ve zlatý talíř… před monumentální budovou impozantního bankovního úřadu zastavil u dveří, za které by se nemusel stydět ani sám Rothschild, nejprve jeden člověk, o chvíli později přibyli dva, po čtvrthodině už se řádek prodloužil na deset a když slunce ozlatilo prvý městský komín už se řada počítala ke stovce a stále rostla a táhla se po ulici jako nepokojný had… takhle se kdysi stávalo u biografů na první barevné filmy, ať se hrálo cokoliv, i když děj stál za psí štěk, alespoň ty přírodní scenérie pokaždé diváka ohromily… později se takto stálo na knihy, fronta před knihkupectvím se táhla přes několik bloků, národ tehdy ještě uměl číst a o dobré knihy byl zájem… pak se takto stávalo na banány, pomeranče, někdy i na citróny, mandarinky, toaletní papír, auta, čokoládové kolekce k zavěšení na vánoční stromek, cukr, chleba, brambory,

benzín, o kdejakou cetku byla nouze… pak už se nestálo na nic… až zase pak se rovnaly fronty od časného rána před peněžními ústavy, jímž důvěřiví střádalové svěřili své úspory v naději na jejich zúročení ve smyslu podnikatelského hesla, že peníze mají dělat peníze a že peníze nemají zahálet, ale také pracovat… teď tady od rozednění stáli pod lvem s neobyčejně dobře vyvinutými genitáliemi naštvaní dědci a babky, důchodci, invalidé, šetřílci, kteří tomu potentnímu lvu svěřili celoživotní úspory… pokaždé se jen usmíval, když spěchali s úsporami, nastřádanou korunkou ke korunce… a také teď se smál…

Lidský had spíš připomínal roj vydrážděných včel… už dávno mělo být otevřeno, ale pořád se nic nedělo, masivní dveře ani nemrkly… ty nedobytné dveře moc dobře věděly, jaké tajemství střeží, kde nic není ani čert nebere, ale jakpak tato tak důvěrná, ba přísně tajná informace prosákla přes ty dveře z dobrého tvrdého dřeva a navíc betelně oplechované… copak ti lidé neznají bankovní zákony, že všechny úspory všem najednou prostě vyplatit nelze… a někdy, že úspory prostě v důsledku neopatrných machinací nelze vyplatit ani jinak…

Snad už mělo být otevřeno hodinu, když milenecká dvojice v přívětivém zákoutí ustala se svými hrátkami a udiveně zírala na tu spoustu lidí před dveřmi úctyhodné bankovní instituce a marně šmátrala i po tak sotva dostačujícím oděvu, který však uchmátl noční somrák a napěchoval do hadrového pytle a časem je vymění za flašku piva, za krabičku cigaret… a v té bezvýchodné situaci už je zpozorovali

také ti sršáni před dveřmi banky… podívejte se na ně, ozýval se křik, volejte policii… všechny hromy a blesky rázem padaly na hlavy těch dvou naháčů… zmatek, smích, jekot, výhrůžky, chumel zvědavců se přeléval jako peřej, jako by jaktěživ nikdo z nich neviděl nahatého chlapa, nahatou ženskou… pak jekot policejního vozu… udělejte místo… pak: legitimujte se, občané… mohli se proukázat jedině holými zadnicemi, nemravové… tak si pojďte nastoupit, hezky to sepíšeme na policejní stanici… dav spokojeně mručel, popiskával, chechtal se, také spílal a ohlížel se, co po těch dvou naháčích nestoudných hodit, ale nic nebylo po ruce, odpadkové koše vymetené, nikde kámen…

Ani si nevšimli, kdo by si také všímal, když bylo takové pokoukáníčko, že se vně na dveřích bankovní instituce objevil papír, ani nikdo nevěděl jak… mohovitý barák už zase nedobytně mlčel jako tajemný hrad v Karpatech… stálo na tom listu vytrženém z kroužkového bloku ručně načmáráno, že se v takovém zmatku bankovní operace provádět nedají, neprovádějí a ani provádět nebudou, otevírat se nebude dnes a ani v dohledné době a komu je do pláče, ať si jde plakat na jiný hrob… jinými slovy, že se pan Rothschild nechává poroučet a už se nevrátí…

Hrdličky poplašeně odletěly a tak jenom ten lev zůstal klidný, ostatně byl z kamene… byl z kamene úplně celý…